

Παίρνω ένα ποδήλατο και φεύγω για τ' αδύνατο,
κρατάω στο χέρι το κλειδί.
Πιάνω το τιμόνι, ο σφυγμός μου δυναμώνει,
το έργο κάπου το 'χω ξαναδεί.

Το ποδήλατό μου, ήταν πάντοτε δικό μου
και με πήγαινε πολύ μακριά.
Μέσα στη Σαχάρα, σαν την πιο βαθιά λαχτάρα
μ' οδηγούσε πέρα απ' τη χαρά.

Και τώρα στον αγώνα, ξανά απ' την αρχή.
Φόρτσα στο πεντάλι, να 'ρθουνε κι οι άλλοι
πάμε για ορθοπεταλιές.
Τα ποδήλατά μας, όπως τα όνειρά μας
ξέρουν από ανηφοριές.